

Aldersrentenyderne faar, naar der ikke vedtages nogen Brændselslov. Det er det, jeg har sagt. Jeg har slet ikke talt om, hvordan Husmændene i øvrigt vil stille sig politisk; det antager jeg vil være meget forskelligt ligesom hidtil. Jeg synes for øvrigt ikke, at det har noget at gøre med, hvordan de vil stille sig i Henseende til den saglige Bedømmelse af denne Sag. Det ærede Medlem Hr. Holger Larsen siger, at en enligstillet Kvinde paa Landet har 342 Kr. i Aldersrente, og at det er ikke for meget. Nej, det er rigtigt, og vi har altid her i Salen fra alle Sider betragtet dette ikke som en Understøttelse, der skulde være tilstrækkelig i alle Tilfælde, men som en meget betydelig Hjælp til Selvhjælp, og for de Tilfældes Vedkommende, hvor den paagældende overhovedet ikke kan præstere noget selv, har vi § 5; derfor er der ingen, der kommer til at lide Nød, og det har der heller ikke været.

Men det springende Punkt er, som den højtærede Minister har sagt: kan de gamle undvære denne Brændselshjælp i denne Vinter uden at komme til at lide? Den højtærede Minister siger: Jeg vover at paa-staa, at de ikke kan det. Jeg synes, at en saadan Paastand betyder saa lidt. Vi kan udtrykke det paa en anden Maade: Ministeriet har formodentlig, da det forelagde Lovforslaget, skønnet, at de gamle ikke kunde undvære denne Hjælp. Vi fra vor Side skønner, at det vil være rigtigt nu at unnlade at yde den. De to Skøn staar imod hinanden. Men det talmæssige Materiale, som skulde bevise, at Ministerens Skøn eller Paastand er rigtig, er ikke forelagt os, og derudfra slutter vi, at Ministeren ikke har det, og derfor stemmer vi imod at yde denne Hjælp. Det er det, det har staaet paa hele Tiden, den agitatoriske Form giver jeg ikke noget for i denne Forbindelse, men det er dette Materiale, som det gælder om, og jeg gentager, at hvis man har haft et saadant Materiale, saa har man begaaet en Fejl ved ikke at forlange Udvalg nedsat og forelægge Materialet for dette Udvalg, for det blev efterlyst ved første Behandling.

Vesterager: Den højtærede Minister var enig med mig i, at man skulde vogte sig for at lægge den sociale Lovgivning for Had. Denne Tilslutning takker jeg for, men naar den højtærede Minister mente, at det var mit Parti og maaske særlig undertegnede, der havde gjort sig fortjent i den Retning, vil jeg bestemt protestere derimod. Jeg har altid søgt at værne om

den sociale Lovgivning. Det var med Venstres og de konservative Stemmer, at Aldersrenteloven blev gennemført, medens Socialdemokrater og Radikale sad med korslagte Arme og aldeles ikke var med til at fremme denne Lov. Aldersrenteloven blev altsaa gennemført ved Venstres og de Konservatives Stemmer uden Hjælp fra de to Partier, som nu angriber den saa stærkt, og vi havde den Gang en Følelse af, at man kunde ikke lade Udgifterne gaa højere op, og denne Følelse er ret stærkt udbredt i Befolkningen for Øjeblikket. Jeg kan forsikre den højtærede Indenrigsminister om, at jeg færdes ikke i Godsejerkredse eller blandt de højeste Skatteydere, men jeg færdes ude i en vestjydsk Hedeegn, og de Folk derude er saadan spændt for, at de ikke glæder sig over højere Skatter; saadan er det i den Egn, hvorfra jeg har mine Oplysninger om, hvad man kan bære af Skatter. Derfor siger jeg, at hvis Befolkningen vedblivende skal se med Velvillie paa den sociale Lovgivning, maa den holdes indenfor rimelige Rammer. Jeg kunde nok lide at vide, hvor meget man egentlig har tænkt sig, at en enkelt Lovs Foranstaltninger skulde koste. Nu er vi oppe paa, at en enkelt Lov medfører Udgifter af mellem 70 og 80 Mill. Kr. om Aaret. Det var rart at vide, hvor meget højere man har tænkt sig at bygge dette op. Jeg ved, at Indenrigsministeren kom med Forslag til en Overbygning, som vilde koste op imod en Snes Millioner. Jeg tror, at Regeringen og særlig Finansministeren kan være glad for, at det Lovforslag ikke blev gennemført, for man maa ogsaa tage Hensyn til de økonomiske Kaar. Det har vi fra vor Side gjort. Vi ønsker aldeles ikke at lægge den sociale Lovgivning for Had, men vi ønsker at holde den indenfor de økonomiske Rammer, som Samfundet maa kræve opstillet. Jeg vil endnu en Gang gøre opmærksom paa, at Aldersrentenyderne har forstaaet Aldersrenteloven ganske godt; thi Statistikken viser klart, at de allerfleste har nogen Indtægt ved Siden af Aldersrenten. Jeg har i den Egn, hvor jeg bor, kendt Mennesker, der har det uhyre fattigt, men alligevel har de sikret sig en Bolig, lidt Brændsel, maaske lidt Mælk o. s. v., som de har til at supplere Aldersrenten med. At der er Mennesker, som ikke gør sig fortrolige med, at de bliver gamle, ja, det kan man sagtens paavise, man kan altid finde Mennesker, der kan trænge til mere. Selv om man vedtager denne Brændselslov, vil det være den let-